

jeg har noget at skulle have sagt i politik. Jeg må sige til fru Ulla Tørnæs, at det er jo et citatfusk, som jeg er nødt til for god ordens skyld at gøre opmærksom på. Det refererer til marts 1998. Det, jeg rent faktisk sagde på det tidspunkt, var:

»De fire forbehold er befolkningens, og det er befolkningen, der skal afgøre deres fremtid, som sandt er. Sådan er det i dag, sådan er det i de kommende år. Og dem bliver der ikke rørt ved; det har du også mit håndslag på, så længe jeg har noget at skulle have sagt i politik.«

Det var det sidste, der blev refereret; det var ikke hele sætningen. Jeg siger det for god ordens skyld, fordi ingen er tjent med, at vi pådutter hinanden nogle citater, der ikke er korrekte.

Jeg ville så i øvrigt om Venstres skattepolitiske overvejelser nu efter tv-udsendelserne i aften begrænse mig til at sige: Der er kommet adskillige bud. Jeg har prøvet at slå ørerne ud. Jeg må indrømme, at det bliver man ikke meget klogere af.

Jeg har her to planer. Jeg har for det første Venstres forslag til finanslov for år 2000, og så har jeg hr. Peter Brixtoftes forslag fra disse døgn. Hvad for en skal jeg tage, den eller den? Vi får det vel klaret op.

Der er noget andet, som vi også må have på det rene i aften, og det er, hvad pengene egentlig skal bruges til. Jeg læste hr. Anders Fogh Rasmussens tilkendegivelser i det seneste elektroniske brev med stor omhu, mere fordi jeg så det i relation til fru Ulla Tørnæs' tale her i dag.

Der står nemlig heri: »Hver eneste krone, vi kan skaffe ved besparelser på renteudgifterne, vil vi bruge til at sænke skatten.«

Det passer ikke helt med, hvad finansministeren siger og økonomiministeren med. Vi vil nemlig bruge hver eneste krone, vi sparer på gælden, både til fortsat at nedsætte gælden og ikke til at nedsætte skatterne, men til at klare velfærden for de flere ældre, vi får i vores samfund.

Er det mange eller er det få ældre, vi får i vores samfund? Er det mange penge eller få penge, vi taler om? Her vil jeg godt lige nævne bare et par enkelte tal for, hvor meget det egentlig er, vi taler om:

Uanset om vi tager Socialkommissionens fremskrivninger for 1993 eller vi tager Finansministeriets fremskrivninger for 1996 eller vi tager Finansrådets vurdering for 1998 eller vi tager de økonomiske vismænds fremskrivninger

for 1998, så står der ud for alle disse kloge, uafhængige folk nogle tal, såmænd ikke så langt forude. Der står, at udgiftstrykket vil stige markant i de næste 20 år, så markant, at vi taler om et sted mellem 4 og 8 pct. af alt det, vi producerer frem til år 2030. Fremskrevet svarer det i dagens kroner til et indtægtsbehov på mellem 50 og 100 mia. kr.

Det er altså ikke småpenge, vi taler om, og det understreger for mig, at vi er nødt til også at sige til vore ældre og til hele befolkningen: Hvis pengene skal hænge sammen, kan det ikke nytte noget, at vi stiller skattelettelser i udsigt, heller ikke de skattelettelser, der kan komme ved sparede rentepenge på nedsat gæld.

Hvis man vil love de ældre en acceptabel, tryk omsorg, så skal det også siges i aften, så det kan forstås: Så må de sparede rentepenge bruges til menneskers formål, til de ældres omsorg og til fortsat at sikre styr på økonomien frem for skattelettelser. Der er ikke råd til dem. Jeg synes, det ærlige svar er: Lad os nu koncentrere os om at forny og forbedre vores velfærdssamfund, og lad os bruge pengene til det i stedet for til skattelettelser.

Jeg skal så undlade at gå i detaljer med partiet Venstres skattepolitik i øvrigt. Det ville jeg have stort besvær med, for hvor skal jeg starte, og hvor skal jeg slutte?

Jeg vil i stedet kvittere for hr. Bendt Bendtsens, jeg var lige ved at sige jomfrutale i dag, men i hvert fald tale som Det Konservative Folkepartis politiske leder: fri for det personlige, karakteristisk lige til det politiske bid. Det er en linje, jeg kun kan respektere. Vi kan være uenige eller enige, men jeg kan godt lide stilen. Det vil jeg tillade mig at sige.

Til voksen- og efteruddannelsesindsatsen kommer vi snart med regeringens bud. I løbet af, regner jeg med, en måneds tid vil vi spille klart ud. Vi lægger vægt på, at vi får drøftet sagen med arbejdsmarkedets parter. Når vi har gjort det, når regeringen er færdig med sit arbejde, så spiller vi ud.

I erhvervspolitikken tror jeg egentlig, når det kommer til stykket, at Det Konservative Folkeparti og vi med vores indsigt på hver vores side i erhvervslivets forhold kan se, at der er en række ting, der har konkret interesse. Lad mig bare nævne forskningen og udviklingsarbejdet; lad mig nævne anstrengelserne for at udbygge antallet af kontrakter mellem danske universiteter og dansk erhvervsliv; lad mig nævne informationsteknologien; lad mig nævne den ny